

γιαννης — και να χαρισει ενα κλαδακι ανοιξιατικο στις μηχανες (του μυαλου και του σιδερου) της λογιωτητας: ανοιξη, λογιωτατοι!

Σωκρ. Α. Σκαρτοης

Καλλιτεχνης και εποχη

Η εποχη δεν ειναι στατικα χρονος μα ουτε και χωρος. Ειναι προπαντων ποιωτητα και αληθεια ζωης. Κι ο καλλιτεχνης ειναι στην εποχη του οχι γιατι ζει τωρα εδω, αλλα γιατι ζει ετσι ολος, καθαρος, σε ο,τι και με ο,τι εχει και τον εχει, τωρα εδω κι υστερα εκει και παντα παντου.

Ο καλλιτεχνης ειναι «συγχρονος», γραφει για τον «καιρο» του, οχι οντας απεξω περιγραφικα, ουτε οντας μεσα — αντιθετικα, αλλα γνωριζοντας τον εαυτο του, δρωντας συμφιλωτικα προς ολα, ζωντας πραγματικα, Ετσι εκφραζει κατι κι εκφραζεται σε ολα, γνησια και σωστα. Υστερα ας ελθουν οι ιστορικοι και οι γραμματολογοι κι ας κανουν τις καταταξεις τους.

Ο αληθινος καλλιτεχνης ουτε προηγεται ουτε ανηκει ουτε επεται της εποχης του. Απλα ζει αυθεντικα κι υπαρχει αμεσα κι επαναστατικα ξεπερωνοντας το χωρο και το χρονο.

Διονυσης Α. Καρατζας

Αποκαλυπτικη κινηση

Καθε φορα που βλεπω νεα παιδια να χορευουν «πατεις με πατω σε) ρυθμους μοντερνους στις πιστες των ντισκοτεκ, μου ειναι αδυνατο να μην υποψιαστω —κι εγω ακομα ο ασχετος— πως οι κινησεις του σωματος τους πολυ σπανια εναρμονιζονται με το ρυθμο της ντισκο η της ροκ. Το σωμα τους επιμενει να πηγαινει αλλου: τα ποδια τους, για παραδειγμα, σηκωνονται πολυ ψηλα οπως στο τσαμικο η το καλαματιανο· οι γοφοι τσακιζονται βαρια λες και χορευουν τσιφτετελι. Αφηνω που πολυλες φορες, αυθορμητα, τους ξεφευγει και κανα κροταλισμα των δυο δαχτυλων, οπως συμβαινει παντοτε, οταν χυρευουμε ζειμπεκικο.